

פרק שלשה עשר – השוחט והעלה בחוץ

This chapter is focused on two related prohibitions – slaughtering **מוקדשים** outside of the **עזרה** and offering them up outside – both of these are presented in consecutive passages in **ויקרא ז'** and make up the bulk of that chapter; highly recommended reading in advance of studying this **פרק**.

28.13.1

106a (משנה א) → 107a (ההוא מיבעי ליה לגזירה שוה)

1. וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיָאוּ לְעֹשׂוֹת אֹתוֹ לֵה' וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מֵעַמּוֹ: וּיקרא ז', ט
 2. הַשְּׂמֶר לָךְ פֶּן תַּעֲלֶה עֲלֵתֶיךָ בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה: דברים יב, יג
 3. וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיָאוּ לְהַקְרִיב קֶרְבָּן לֵה' לִפְנֵי מִשְׁכַּן ה' דָּם יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא דָּם שֶׁפָּדַךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקְרֵב עִמּוֹ: וּיקרא ז', ד
 4. וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשַׁעִירִם אֲשֶׁר הֵם זָנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם לְדוֹרָתָם: וּיקרא ז', ז
 5. הַשְּׂמֶר לָךְ פֶּן תִּנְקֹשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הַשְּׂמֶדֶם מִפְּנֵיךְ וּפֶן תִּדְרֹשׁ לְאַלְהֵיהֶם לֵאמֹר אֵיכָה יַעֲבֹדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱשֶׂה פֶן גַּם אֲנִי: דברים יב, ל
 6. לִמְעַן אֲשֶׁר יִבְיָאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת זְבַחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זְבָחִים עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה וְהִבְיָאוּ לֵה' אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֵל הַפֶּתַח וְזָבְחוּ זְבָחֵי שְׁלָמִים לֵה' אוֹתָם: וּיקרא ז', ה
 7. כִּי אִם בַּמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' בְּאַחַד שְׁבָטֶיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֲלֵתֶיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כֹל אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶיךָ: דברים יב, יד
 8. וְאַלְהֵם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר אֲשֶׁר יִגּוֹר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֲלֵה אוֹ זָבַח: וּיקרא ז', ח
 9. אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׂוֹר אוֹ כֶּשֶׂב אוֹ עֵז בַּמִּחְנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מִחוּץ לַמִּחְנֶה: וּיקרא ז', ט
 10. דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לֵאמֹר: וּיקרא ז', ב
 11. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה': בְּמִדְבַר ל, ב

- I שוחט חוץ חוץ of העלאת חוץ re: ריה"ג/רבנן dispute חוץ or שחיתת חוץ משנה א'
 a if: one is liable for each שוחט קדשים בחוץ or שוחט קדשים בחוץ
 b שוחט פנים to העלאת בחוץ דיה"ג
 i however: שוחט חוץ are invalid; no liability for offering up invalid קרבן
 ii dissent (חכמים): even שוחט חוץ are invalid once taken out, yet there's liability for חוץ חוץ → חוץ חוץ as well
- II search for אזהרה for חוץ חוץ
 a re העלאת חוץ חוץ. we have ענש (v. 1) and אזהרה (v. 2 – per "השמר" indicating חוץ חוץ)
 b re שחט חוץ חוץ. we only have ענש (v. 3); but no אזהרה found
 i answer1: v. 4 – ... ולא יזבחו עוד... – the prohibition
 ii challenge: that is needed (per ר"א) to extend liability for idolatry where that is not the normal form of worship (where it is the usual mode of worship covered by v. 5)
 1 defense: distribute v. 4 – ולא יזבחו עוד... and generate 2 prohibitions
 2 challenge: this is still needed to extend our prohibition to case where he sanctified קרבן at a time when there was no איסור במות (e.g. after שילה) and then offered it when there was (after המקדש בג'ו)
 (a) v6: teaches that offering up outside when there is איסור במות is tantamount to offering in the field
 (i) and: והביאום לה' is the מ"ע to bring it to מקדש
 (ii) and: ולא יזבחו עוד... is the ל"ת against offering it up outside; but no כרת, per exclusive זאת (v. 4)
 iii answer2 (אביי): inferred via ק"ו; if there are prohibitions without ענשים (e.g. the case above – הקדישן בשעת היתר במות – inferred via ק"ו where there is a consequence (ענש) there should be an (assumed) prohibition
 (a) challenge (רבינא לר' אשי): then the תורה needn't have prohibited חלב, we could've inferred via ק"ו from נבלה
 (b) דבא: that ק"ו would've been defeated – נבלה generates טואה (and other potential sources each has its own חלב, including שרצים טהורים, שרצים טמאים חומר, including ערלה וכלאי הכרם, תרומה, ערלה וכלאי הכרם, שרצים טהורים, שרצים טמאים חומר, including חלב – and all are different than חלב
 (i) חלב: has a permitted context – חיה, none of those do
 (ii) however (דבא): why not infer a ל"ת to פסח ומילה from their consequence (כרת), via ק"ו from מותר קדשים ק"ו from פסח ומילה can both be "made up"
 1. block (כהנא) חלב: has no "fix", פסח and מילה can both be "made up"
 2 challenge: we don't generate אזהרות via ק"ו (even to מ"ד that we do generate ענשים via ק"ו)
 iv answer3 (ר' יוחנן): we infer prohibition from העלאת חוץ חוץ via הבאה::הבאה (or ר' ינאי – שם: שם – ר' ינאי – שם: שם [v. 7])
- III Search for source for שוחט חוץ חוץ being offered outside (העלאת בחוץ) as being included here
 a read as ועליהם (referring to "them", i.e. the aforementioned שוחט חוץ חוץ) v. 8 ד' כהנא
 i Challenge (דבא): it doesn't say ועליהם, rather ואליהם (to them)
 b rather: per ישמעאל ר' – ואליהם connects the two passages → שוחט חוץ חוץ is referent of בחוץ חוץ
 c alternatively: per יוחנן ר' – הבאה::הבאה connects the passages
 i Challenge (ביבי): then there should be an extra כרת on the list of 36 (should be 37) – two forms of העלאת חוץ חוץ

IV Search for source for prohibition of זריקת הדם outside

a דם יחשב: ר' ישמעאל (v. 3)

b או זבח: ר"ע (v. 8)

i Responses:

1 חילוק ר"י: או זבח (2 liabilities if he brings עולה and שלמים)

(a) ד"ע: infers that from לא יביאנו (v. 1)

(b) ל"י: infers from there that it must be whole to generate liability

(i) ד"ע: infers that from לעשות אותו (v. 1)

(ii) ל"י: needs both – one for שחוט בפנים that lost a piece; other for שחוט חוץ that was חסר (ברייתא)

1. ד"ע: holds that if it was שלם inside, liable in any case (only needs one verse)

2 שחיטת העוף: ד"ע: infers an extension to דם יחשב

(a) ל"י: infers that from או אשר ישחט (v. 9)

(b) ד"ע: uses או אשר ישחט to exclude מליקת העוף

(i) ל"י: infers that exclusion from זה הדבר (v. 10)

1. ל"י: infers an extension to שחיטת העוף from או אשר ישחט, exclusion of מליקה from זה הדבר

a. *In spite of:* ק"י that would make מליקה more of an offense (it is valid בפנים, unlike שחיטה)

(ii) ד"ע: uses זה הדבר for גז"ש with v. 11 to extend התרת נדרים to 3 הדיוטות, just as שחוט חוץ applies to all

V קודשים טמאים טמא re: ריה"ג/רבנן: parallel dispute between משנה ב'

a if: someone who was טמא ate קדשים, they are liable

b דיה"ג: only liable if the קודש is טהור; if already טמא, no liability as it was already "out"

i dissent (חכמים): even when the טהור eats it, he defiles upon touch, yet is liable → also liable for טמא קדש טמא

c note: all agree that someone who is טהור isn't liable (כרת) for eating טמא קדש – only liable for טומאת הגוף